

Jezelf tegenkomen op weg naar Gods rijk

Een mens komt zichzelf altijd weer tegen. Ook als christen komt hij zichzelf altijd weer tegen. Wie vóór zijn bekering een pessimistische inslag had, heeft die na zijn bekering nog steeds. Vanuit het geloof weet hij nu tegengas te geven. Maar hij zal als christen de neiging hebben vooral oog te hebben voor het onvolkomene in de gemeente en de verwording in de maatschappij. Een eigenwijs mens is snel een eigenwijs christen. Waarbij hij in de verleiding verkeert zijn eigen wijsheid te verabsoluteren door te beweren dat het Gods wijsheid is.

Je kunt dit probleem niet versimpelen door te zeggen dat je als christen je oude mens steeds weer tegenkomt. Neem bijvoorbeeld die geboren optimist. In moeilijke situaties zal hij altijd zeggen dat God zijn kinderen niet vergeet. En hij meent het! En zijn lievelingslied is: „Nooit kan het geloof teveel verwachten“. Kun je beweren dat deze blijmoedige christen in zijn optimisme zijn oude mens tegenkomt? Is het niet veel reëler om te zeggen dat je als christen steeds weer gewoon jezelf tegenkomt? Gewoon jezelf... Soms moet dat ook waar je telkens tegen aanloopt oude mens genoemd worden. Soms is dat ook een heel positief te waarderen eigenschap of een waardevolle ervaring die je gevormd heeft. Maar in beide gevallen ben je het zelf.

Als christen kom je jezelf altijd weer tegen. De muzikaal begaafde man die tijdens een dienst het meest gezegend wordt onder het zingen van een mooi lied. Die voorganger, klein van stuk, die onder het beklimmen van de kansel bij iedere trede meer het inspirerend gevoel krijgt dat hij werkelijk wat te zeggen heeft... Die heel expressieve en gevoelige zuster die na lang praten, dubben en bidden tenslotte tot de overtuiging kwam dat God haar weg naar een pinkstergemeente leidde... Die broeder, die vroeger als jongen een autoritaire vader had en nu in de gemeente de tucht mist...

Eigenschappen en ervaringen bepalen het geloofsleven niet. Het geloof is een gave van God. Het christelijk leven is genade. De leiding in het leven van een christen komt van de heilige Geest. Maar geloof, genade en de werking van de Geest sluiten niet uit, maar sluiten in. Ze omsluiten ook de eigenschappen die je hebt en de ervaringen die je hebben gevormd. Als God een mens geloof schenkt, neemt Hij tegelijkertijd die mens zoals hij is voor zijn rekening. Genade is ruimte. Ze is de goddelijke omarming waarin een mens zich als kind door God aanvaard weet om tot geestelijke volwassenheid op te groeien. De Heilige Geest woont in het menselijke. Hij richt zelfs zoiets menselijks als het menselijk lichaam in als zijn tempel (1 Cor. 6:19).

Het is genade dat je als christen jezelf mag tegenkomen. Het is genade dat we in de gemeente elkaar tegenkomen, soms tegen elkaar opbotsen. Het is genade. En het draagt een belofte in zich. Het is een bewijs van genade dat we als onvolkomen mensen op weg mogen zijn naar Gods toekomst. Als je onderweg jezelf tegenkomt mag je verrast zeggen: „Ik hoor er nog steeds bij!“ Het draagt ook de belofte in zich van de komende heiliging van heel het leven, als al het menselijke zal delen in de verheerlijking van de verheerlijkte Christus. Maar onderweg moet je wel willen weten dat je jezelf tegenkomt. Je moet het tegen jezelf en tegen anderen durven zeggen: „O, dat ben ik!“

Olof de Vries